

HAPPILY DIVORCED

MONOLOGOG

door

Eddy Van Ginckel

(Muziek speelt op de achtergrond, op de radio klinkt een rocknummer of andere muziek afhankelijk van de acteur in kwestie, gezien het zijn lievelingsmuziek is. Jos zit aan tafel, zingt mee met de muziek, op tafel staat een fles water en een halve fles whisky, hij schenkt wat water in, staat recht en richt zich tot het publiek, nadat hij de radio heeft uitgezet)

Awel, dat vind ik nu plezant, se. Zo'n muziek maken ze tegenwoordig niet meer. Dat is nog iets uit mijn jonge tijd. Dat is wat anders dan wat ge nu overal hoort.

Ja, nu kan ik dat opzetten zoveel ik wil. Ik moet naar niemand zien. Ik hoef met niemand meer rekening te houden.

Alhoewel,...

Ja, ziet ge,... ik woon hier alleen. Een gescheiden man. Neen, ik moet het anders zeggen. Een gelukkig gescheiden man. In het Engels heet dat: Happily Divorced. Klinkt ook goed, vind ik. Happily Divorced. En nu doe ik mijn goesting.

(begint te lachen)

Ja, sorry,... ik heb nog wat 'napretjes' of hoe noemen ze dat?

Neen, neen, niet van die scheiding. Neen, neen. Het heeft te maken met die verzekeringsagent die hier daarnet was. Ja, ik vind dat plezant. Echt waar.

Ik heb vroeger zelf nog in verzekeringen gedaan. Na mijn uren, wel te verstaan. Een soort van bijverdienste eigenlijk. Ja, allemaal niet simpel. Ge komt dikwijls bij mensen binnen waar ge van denkt: die kopen alles. Maar na een uur staat ge nog altijd even ver en hebt ge nog geen frank verdiend. Maar omgekeerd is dat ook. Mensen die op het eerste gezicht onverschillig zijn, wat brutaal zelfs, dat worden dikwijls de beste klanten. Ik heb ooit eens zeven polissen verkocht op één avond en allemaal op één adres. Ik was feitelijk binnen gegaan voor een schadegeval. Er was een ruit gebroken in de keuken. Ik moest hen gaan uitleggen dat ze daar in geen geval iets van zouden trekken, want dat ze daar niet voor verzekerd

waren. Hoort ook bij de job, hé. En dan verwacht ge zeker niet dat die mensen iets gaan tekenen.

Sinds dat ik weg ben bij die verzekeringsmaatschappij laat ik die mannen altijd graag binnen. Ik vind het plezant om die mannen hun uitleg te laten doen en dan uiteindelijk terug buiten te sturen zonder iets te kopen. Dat is een sport geworden. Ik amuseer mij daar kostelijk mee.

Mijn vrouw kon daar niet goed tegen. Als ze zag dat ik met hun voeten aan het spelen was, dan kwam ze tussenbeide. Daar kon ze niet tegen. Neen.

Maar nu ben ik gescheiden. Nu kan ik dat doen, zonder problemen.

Die mannen hun gezichten moet ge zien. Op een gegeven moment denken ze: "Ja, 't is gebeurd, ik heb hem aan den haak." Maar ik speel dat mee, natuurlijk. Ik doe of ik heel geïnteresseerd ben en dan zijn ze in vorm. Oho, die uitleg die ze allemaal geven om toch maar iets te verkopen. Dat is mijn grootste plezier.

Daarstraks ook. Ik zag hem rondkijken. Kent ge dat? Het 'taxeren' van uw inboedel.

Ik zeg: "Ge moet er niet opletten. De nieuwe meubelen worden volgende week geleverd. En dan komen ze ook de nieuwe keuken installeren."

Dat is niet waar natuurlijk, maar wie weet dat?

"Bingo," zag ik in die gast zijn ogen.

Meer dan twee uren heb ik mij geamuseerd als een klein kind.

Belachelijk, hé?

Ik weet het.

Ik ben bijna vijf jaar gescheiden en nu begin ik pas goed mijn draai te vinden. In het begin was dat niet gemakkelijk. Ge denkt dat het simpel is, uw eigen goesting doen, maar dat is het niet. Als ge al zolang de goesting van iemand anders hebt gedaan, is die overschakeling niet zo vanzelfsprekend.

Het begint al als ge in uw bed kruipt.

Neen, niet wat jullie denken.

Ik heb het over slapen. Alleen slapen in een groot bed. Ik was altijd gewoon van helemaal op het hoekje van de matras te slapen, omdat mijn vrouw vroeger altijd heel veel plaats nodig had in bed. Niet dat ze zo dik was, maar ze droomde altijd dat ze aan het vechten was en dan sloeg ze met haar armen en benen. Omdat ze mij niet zou kunnen raken, lag ik dus praktisch op de rand van de matras. Het heeft héél lang geduurd vooraleer ik mijn benen durfde te verleggen. Ik had altijd schrik dat ik een stamp of een stomp zou krijgen.

Dat is nu gelukkig voorbij. Ik weet dat er niemand naast mij ligt en ik slaap als een marmot, languit over heel de breedte van het bed. Zalig.

Alleen slapen is dus geen probleem. Integendeel. Maar er zijn natuurlijk nog wel andere dingen die ge kunt doen in uw eentje.

Probleem was alleen dat ik dat eigenlijk niet wist.

Wat doet een mens zoal in zijn eentje?

Raar, hé? Maar ge staat daar niet bij stil. Ge wilt uw eigen goesting doen, maar ge weet niet wat ge dan eigenlijk wel wilt doen.

Ik ken veel mannen die gescheiden zijn en het ook niet weten. De meeste van die mannen zitten dan wat langer op hun werk, zonder dat de baas het hen gevraagd heeft. En dat vindt die baas goed. Uiteraard. Die gaat ervan uit dat alleenstaande of gescheiden venten toch niks anders te doen hebben. En dat is meestal nog waar ook.

Bij mij pakte dat niet, hoor.

Ik blijf geen minuut langer, al gaat die op zijn kop staan.

Hij heeft het me al eens gevraagd.

“Zeg, Jos, wat doet gij nu zo ‘s avonds in uw eentje?”

“Wat ik na mijn uren doe, daar hebt gij geen affaire mee.”

Voilà. En hij kon inpakken.

In het begin wist ik dat niet. Maar dat ging ik niet aan zijn neus hangen.

Wat doet ge nu zoal in uw eentje?

Een vrouw zou zeggen: het huishouden.

Maar ik ben niet de man voor zich bezig te houden met het huishouden.

Dat is trouwens ook een heel ondankbare job. Ha ja. Ge ververst de

lakens van uw bed, ge ruimt alles op, ge doet de afwas, ge doet al het stof af,... en een half jaar later kunt ge helemaal opnieuw beginnen!

Neen, niks voor mij.

Natuurlijk, een mens zou zich helemaal kunnen storten op zijn hobby's. Dat is een mogelijkheid. Maar ik heb geen hobby's. Allee ja, ik had geen hobby's. Nu heb ik er een paar. Dat is ook niet zo gemakkelijk. Vind maar een hobby, hé.

Wat doet ge graag?

Ik wist dat niet.

Ik wist dat totaal niet.

En dan begint ge te zoeken.

Postzegels of sigarenbandjes, daar ben ik zelfs niet aan begonnen. Dat wist ik zo dat het niks voor mij was.

Sporten?

Ik heb nooit gesport. Waarom zou ik dan nu ineens beginnen? De laatste keer dat ik nog eens wat sport heb gedaan, was op school. Maar dan moest ge meedoen, ge had geen keuze. Turnen, heette dat. Tegenwoordig noemen ze dat Lichamelijke Opvoeding. L.O,... ja, alloo. Over de bok springen, aan een koord omhoog klimmen, of op zo'n klimraam klauteren. Ik heb dat nooit graag gedaan. En bij het voetballen mocht ik nooit mee doen. Ik mocht altijd op de bank zitten als reserve. En als het echt niet anders kon dat stelden ze mij eens op. De laatste twee minuten of zo. Ik vond dat goed. Als ik naar de bal stampte, was dat er meestal naast en dan kreeg ik heel de ploeg op mijn dak. Neen, sporten was mijn ding niet. En moest ik daar nu nog mee beginnen,...? Kans dat ik doodval als ik wat teveel sport. Dus dat is ook al geen optie.

Jamaar, ik zeg het: zo simpel is dat niet.

Wandelen deed ik graag.

Maar dat was in mijn jonge jaren.

Mijn vrouw heeft altijd gedacht dat ik dat nog altijd graag deed, toen we getrouwd waren. Soms zei ik ineens: "Ik ga eens wandelen." En dan was ik weg voor een paar uur.

Maar ik ging alleen maar wandelen om van haar gezaag vanaf te zijn. Dat moet ik nu niet meer doen. Ho neen, van dat gezaag ben ik vanaf sinds dat we gescheiden zijn. Waarom zou ik dan gaan wandelen?

Zo plezant is dat trouwens niet meer. Nu toch niet meer. Vroeger wel. Toen was er nog niet zoveel verkeer op straat. Als ge nu over straat gaat, dan moet ge verdomd goed oppassen. Een zenuwachtig gedoe, auto's, camions, bussen,... Ze rijden u los overhoop als ge niet uitkijkt. Als voetganger zijt ge nergens meer veilig.

In de Ardennen misschien, ja. In de bossen. Maar daar is het dan weer zo stil dat ik daar ambetant van word. En daarbij, dat is heel de tijd bergop en bergaf. Dat wandelt ook niet plezant.

Neen, neen, wandelen dat schrappen we.

Gaan vissen?

Niks voor mij. De hele dag muisstil naar die dobber zitten zien en wachten tot hij onder gaat. Wie kan dat in godsnaam graag doen?

Ja, mijn vrouw deed dat graag. Gaan vissen op een vijver. In 't begin dat wij getrouwd waren was dat iedere zondag. Om vier uur opstaan, boterhammen smeren, thermos koffie vullen, visgerief de auto in, om vijf uur in het donker een plaats zoeken langs het water en dan op een stoeltje zitten wachten tot de vis wou bijten. En zo zaten we daar tot een uur of tien, elf. Dat waren volgens mijn vrouw de beste uren om te gaan vissen.

Ik haatte dat, maar ik heb nooit iets gezegd. Ik ben altijd meegegaan. Ik moest wel. Waarschijnlijk om de wormen aan haar haak te hangen en de eventuele vissen die ze ving van die haak te halen, want dat durfde ze niet.

Ja, serieus, dat durfde ze niet.

Dan zijt ge toch geen echte visser, hé?

Zij hield allen maar die stok vast. Maar zij deed dat graag. Ze hield van de rust, zei ze. Daar kalmeerde ze van. Ik niet. Ik werd er zenuwachtig van.

Ik was blij genoeg dat ze daar op een gegeven moment mee stopte.

Gaan vissen in mijn eentje was dus wel het laatste dat in mij opkwam.

Boeken lezen?

Ja, dat heb ik geprobeerd. Ik heb veel boeken gelezen. En als ik een boek uitgelezen had, dan dacht ik altijd: wat heb ik nu gelezen? Waarschijnlijk heb ik altijd de verkeerde boeken gepakt. Ik hoor dikwijls mensen zeggen: "Amai, nu heb ik een goed boek gelezen." Een goed boek? Nooit tegengekomen. Probleem was ook dat ik na tien bladzijden altijd moeite had om mij wakker te houden. Ik heb dus ook veel geslapen in die periode.

Misschien zijn boeken iets te hoog gegrepen, dacht ik.

En dan kocht ik allerlei boekjes, die roddelblaadjes die elke week uitkomen. Ik kocht de Story, de Dag Allemaal, zelfs de Flair. Maar dat was allemaal niks voor mij.

Het voordeel was al wel dat ik vanaf dan wist wat ik niet graag deed. Lezen.

Het is zo een eenzame hobby, hé. Ge kunt natuurlijk ook lezen in groep. Bibliotheek. Heb ik ook gedaan. Maar niet lang. Die stilte daar. Ik kon er niet mee weg. Ik zat precies terug aan die visvijver. Daar mocht ik ook nooit iets zeggen.

Ik weet het, er zijn mensen die genieten van stilte, maar dat is niks voor mij. Ik voel mij niet op mijn gemak als het te stil is.

Behalve 's nachts, als ik in mijn bed lig. Dan mag het stil zijn. Daar heb ik geen probleem mee. Maar voor de rest, neenee,...

En dan kwam ik tot de ontdekking dat ik graag naar muziek luisterde.

Voordien had ik dat niet door. Ik had er ook nooit de tijd voor. Maar nu wel. En nu staat bij mij de gehele dag de radio op. Ook op 't werk.

Radio 2. De Pré historie en zo, waar ze al die liedjes van vroeger spelen. En ge leert altijd wat bij. Die Guy De Pré doet er altijd een heel verhaal bij, over hoe dat het liedje is ontstaan, wie dat het origineel heeft geschreven, en vooral het jaar dat het overal werd gespeeld. Ja, ik kan daar soms helemaal in op gaan. Ik wist dat niet van mezelf dat me dat zo interesseerde. Als ik nu bijvoorbeeld Delilah hoor van Tom Jones, dan zeg

ik zonder erbij na te denken: 1968. Voilà. En als het nummer gedaan is, zeggen ze dat op de radio: "Dat was dan Tom Jones met Delilah uit 1968." En dat geeft mij dan een goed gevoel. Op de radio horen dat ge het juiste jaartal weet.

Op de duur kent ge zo veel nummers. Je t'aime, moi non plus, Jane Birkin en dinges, hoe heet hij nu weer,...? Ja, Serge Gainsbourg. 1969. Puppets on a string van Sandy Shaw, winnares van het Eurovisie Songfestival in 1967. En ik moet er niet bij nadenken. Dat komt vanzelf.

Muziek is dus mijn hobby geworden.

Af en toe ga ik ook eens naar optredens hier en daar. Rockgroepjes en zo. En dat mag ook redelijk heavy zijn. Daar zit ik niet mee in.

Ik heb mij zelfs een elektrische gitaar gekocht en een kleine versterker. 100 euro heb ik er voor betaald, in de kringwinkel. Dat is niet veel, hé?

Spijtig dat ik er niet op kan spelen, maar dat komt nog wel.

Ik tokkel er af en toe wat op. Op het internet heb ik wat akkoorden gevonden en die ben ik nu aan 't leren. Niet simpel, maar ik doe mijn best. Er zit misschien ergens een rockgitarist in mij verborgen? Dat kan toch of niet?

Ik amuseer mij in ieder geval. Nog even geduld en ik speel 'Black Night.' Kent ge dat nummer niet?

(hij neuriet de eerste tonen van het liedje, de gitaarklanken imiterend)

Bij mijn vrouw moest ik niet afkomen met Deep Purple, zenne. Of Black Sabbath, The Rolling Stones. Neen, neen. Die hield alleen maar van Vlaamse zangers. En dat is mijn winkel niet. Ik word niet wild van een Paul Severs of van een Willy Sommers. Dat wordt hier in huis niet gespeeld.

Ik weet het, af en toe draaien ze dat ook op Radio 2, maar dan draai ik de volumeknop wat naar beneden en ik heb er geen last van. Of ik leg een plaat op. Ik heb een hele hoop elpees, allemaal van vroeger. Gekocht op de rommelmarkt of gekregen van mensen die ze weg deden. Niemand heeft tegenwoordig nog een platendraaier. Ik wel. En dat er af en toe een

krak te horen is op een plaat, dat pak ik er graag bij. Ik hoor feitelijk liever een originele elpee, dan een opgekuiste versie op een Cd. Ja, echt. Als ge een plaat speelt, dan hoort ge de muziek zoals die vroeger klonk, compleet met 't geruis op de achtergrond. Dat is veel echter, authentieker.

Ik speel dikwijls wat muziek als ik alleen thuis ben. Soms zing ik mee met die platen. Dat mocht ik vroeger ook niet.

"Gij kunt niet zingen, Jos. Stopt er alstublieft mee, met dat kattengejank."

Precies of dat zij zo'n goede stem had.

Maar als zij begon met: (*zingt*) "zeven anjers, zeven rozen, een bruidsboeket voor jouououou"... dan heb ik daar nooit iets op gezegd. Nooit. Pas op, ik was altijd blij dat die plaat ten einde was, dat wel.

Maar ja, nu doe ik volledig mijn goesting. Nu mag dat. Nu mag ik ook meezingen met een plaat als ik daar goesting in heb. Ik moet met niemand rekening houden. Zelfs mijn burens hebben er geen last van. Langs die kant woont de Wannes. Die is 87 jaar en zo doof als een pot. Ik heb ooit eens geprobeerd om daar een conversatie met te hebben. Hopeloos. Ge moet alles drie keer zeggen, allee ja: roepen, en dan verstaat hij u nog niet. Wie er aan de andere kant woont, weet ik niet. Daar heb ik nog nooit iemand gezien. Op zijn bel staat 'Armand De Clerk,' maar ik ken hem niet. Ik heb die mens nog nooit gezien. Dus neen, ik moet met niemand rekening houden.

Allee ja, toch niet altijd.

Om de veertien dagen zie ik ons Kristel, als ze goesting heeft om te komen. Kristel, dat is mijn dochter. Mijn enige dochter. Dan komt ze naar hier voor een weekend. Afijn ja, veel zie ik ze dan niet. Boven heeft ze een kamer voor haar alleen. Alles wat ze nodig heeft, staat er. Een bed, een kleerkast, zelfs een computer. Maar ja, die gebruikt ze niet. Die is veel te traag, zegt ze. Tja, wat ken ik van computers?

Hoe lang heb ik die? Nog geen drie jaar, denk ik. Windows 7 erop. En volgens ons Kristel is dat al hopeloos ouderwets. Op drie jaar tijd!

Hopeloos ouderwets. Veel te traag, zegt ze. Voor mij is die rap genoeg. Ik duw op de startknop en dan zet ik een pot koffie op. Tegen dat mijn koffie is doorgelopen, is die computer klaar voor gebruik. Dat is toch in orde, of niet?

Jonge mensen hebben ook niet veel tijd. Het moet allemaal rap vooruit gaan. Binnen de tien seconden zouden ze op internet moeten kunnen.

“Dat kan toch niet,” zei ik tegen haar.

“Dat kan wel,” zei zij dan. “Bij ons ma duurt dat maar een paar seconden. Die heeft Windows 8 en dat is een groot verschil. Die PC is ook veel zwaarder dan die van u.”

Veel zwaarder. Wat wilt dat nu zeggen? Toch niks. Het is niet omdat een computer meer weegt dat hij dan ook beter is. Het is toch waar, zeker.

Haar laptop marcheert hier niet, zegt ze. Ik heb geen WIFI naar het schijnt. Geen idee wat ze bedoelt. Ik heb hier wel Hifi, maar ja, dat heeft niks met mekaar te maken, zegt ze. En dan lacht ze mij uit.

Een week of drie geleden was ze nog eens hier. Niet te doen eigenlijk. Neen, serieus. Die kwam hier aan vrijdagavond, die zei goedendag en dan trok ze naar boven. Meer dan een uur later kwam ze dan naar beneden, ze zei weer goedendag en dan was ze weg.

“Ik ga uit,” zei ze, “tot straks, hé pa. Dada.”

En dan was ze weg.

Weet ge om hoe laat ze terug thuis was? Drie uur 's nachts.

Is dat nu nog een uur?

En weet ge wanneer ze dan uit haar bed kwam? 's Middags om twaalf uur. Pas op, en dan heb ik haar nog wakker gemaakt, anders sliep die misschien tot 's avonds. Ik had een plaat van Deep Purple opgelegd, Black Night, en die pick-up keihard open gezet en dan kwam ze naar beneden. Het eerste wat ze deed was mijn muziek afzetten.

Ik zeg: “Allee, wat doet gij nu? Waarom zet gij mijn muziek af?”

“Uw muziek? Hoort gij dat graag?”

Ja, dat zei ze. Hoort gij dat graag.

Ik zeg: "Ja, ik hoor dat graag.

"Amai," zei ons Kristel. "Dat is goed voor efkes, maar niet voor een hele dag. En zeker niet zo keihard."

En dan kreeg ik het, hé.

"Welja," zei ik. "Die muziek staat keihard. En weet de juffrouw misschien waarom dat die muziek keihard staat? Omdat de juffrouw te lui is om uit haar bed te komen. En vermits dat ik weet dat jij niet tegen MIJN muziek kunt, zet ik dat keihard. En voilà! Het werkt ! Het heeft wel wat geduurd, maar ge zijt eindelijk opgestaan!"

Niet met mij, hé zeg.

Uitgaan tot een stuk in de nacht en dan de hele dag in uw bed liggen? Niet met mij. Dat ze dat maar bij haar moeder doet. Maar daar pakt dat niet natuurlijk. Van haar moeder moet ze op een normaal uur naar haar bed. Allee ja, een normaal uur,... wat is tegenwoordig een normaal uur? Haar moeder vindt dat ze ten laatste om tien uur in haar tram moet liggen. Dat vind ik nu persoonlijk wel iets te vroeg. Sorry dat ik het zeg. Ons Kristel is negentien jaar. Op die leeftijd zijt ge volgens mij oud genoeg om zelf te beslissen om hoe laat dat ge gaat slapen.

Maar ik kan mijn vrouw verstaan.

Als ge ons Kristel geen duidelijke regels oplegt, dan loopt het uit de hand. En ik vind dat ge u altijd aan de regels van het huis moet houden. Als ze bij haar moeder woont, dan is haar moeder baas. En als ze bij mij woont,... ja, dan zou ik ook baas moeten zijn. Maar dat is niet zo simpel.

Ik ben al blij dat ze nog naar haar vader wilt komen.

Als ik dan ook ga zeggen dat ze om tien uur 's avonds in haar bed moet liggen, dan is de kans groot dat ik ze niet meer zie. De laatste keer dat ze van mij om tien uur moest gaan slapen, dan was dat kind negen jaar.

Misschien moet ik eens serieus met haar klappen. Dat we zoiets als een 'gulden middenweg' kunnen vinden of zo. Want nu iedere keer uitgaan tot drie uur 's nachts is ook geen werk. Ik kan er trouwens niet meer tegen, tegen dat late uur.

Ja, ik weet het. Niemand zegt dat ik zo laat moet opblijven. Maar ik doe geen oog toe. Ik kan niet slapen, zolang dat zij niet thuis is. Ik ben pas gerust als ik haar hoor binnenkomen.

Ze komt altijd heel stilletjes binnen. Dat is echt om zot te worden. Hoe stiller dat zij is, hoe wakkerder dat ik ben. Het is verdikke altijd precies of dat er een inbreker in huis zit. Dan lig ik in mijn bed te luisteren, muisstil. En dan ineens hoor ik "iiiiie iiiie," het gekraak van de vierde trede van de trap. Ja, de vierde trede. Maar als ge die vierde trede overslaat, dan kraakt de vijfde. Er is altijd wel één trede die kraakt.

"Waarom doet ge niets aan dat gekraak?" heeft ons Kristel al eens gevraagd.

"Omdat er altijd ene MOET kraken!"

Maar dat snapt ze niet, zenne.

Stelt dat er eens een inbreker in huis zit, dan hoor ik dat tenminste. Als er niks kraakt, dan zitten ze hier zomaar binnen, zonder dat ik het weet. En alles van waarde pakken ze mee.

Ja, ik weet het. Dat zal de vette dot niet zijn. Veel van waarde staat hier niet. Bij de scheiding heeft mijn vrouw haar advocaat mij gepluimd als een kieken. Ik had niks meer. De teevee en de videospeler mocht ik houden. Die heb ik nu nog altijd. Die dingen zijn nu al meer dan twintig jaar oud. Of ze nog spelen, weet ik niet. Ik zie nooit televisie en video nog minder. Ik heb geen videobanden om naar te zien. Neen, ik zou liegen. Ik heb nog één videoband. De video van mijn trouw. Het trouwfeest, waarop dat ge kunt zien dat iedereen, naarmate dat het feest vorderde, zatter en zatter werd. Ik heb echt geen behoefte om naar dat bandje te kijken.

Dus, als ze hier iets willen stelen, dan gaan die dieven daar eens goed mee lachen.

(denkt na)

Of misschien juist niet. Als ze zien dat er niks te rapen valt, dan hebben die dieven een risico gepakt voor de drol van Janus. En wat doen ze dan? Dan worden ze zot. Dan begint de miserie. Dan komen ze misschien naar boven om mij te bedreigen met een revolver of zo. Of met een hamer of

een mes? Pas op, die zijn in staat om uw kop in te slaan als ze met lege handen moeten buiten gaan.

Ze zouden mijn autosleutels kunnen vragen.

Ja, dan zijn we klaar. Sleutels van een auto die zo oud is als mijn teevee.

Dan breken ze heel het kot af.

(lacht) Misschien daarom dat er nog niemand hier heeft ingebroken?

Volgens ons Kristel komt dat omdat ge vijf sleutels nodig hebt om binnen te komen. Ja, ik heb die sloten daar in de tijd opgezet, omdat haar moeder altijd schrik had 's nachts. En als ik er goed over nadenk, dan had dat mens groot gelijk. Ge kunt niet voorzichtig genoeg zijn.

Soms is het wel lastig, dat moet ik toegeven.

Voorals als ge thuis komt als ge wat gedronken hebt en dringend pipi moet doen. Als ge dan nog eerst vijf sloten moet open krijgen.

Chance dat ik niet drink.

Dat is gewoon om problemen vragen.

Ik hou trouwens niet van mensen die een stuk in hun voeten hebben.

Meestal beginnen ze dan te zeveren en te zagen,... ik kan daar niet tegen.

En als ge daar niet tegen kunt, dan moet ge dat zelf ook niet doen, vind ik.

Ons Kristel drinkt veel. Veel te veel eigenlijk. Toch zeker voor een meisje van haar leeftijd. Ik heb al eens gezegd dat ze daarmee moet opletten. Jongens profiteren daar van. Van een meisje dat drinkt, bedoel ik. Maar als ik zoiets zeg, dan vindt zij dat ik aan 't zagen ben.

"Zevert niet, pa," zegt ze dan.

Ja, dat zegt ze. "Zevert niet, pa."

Als ik in de tijd zoiets tegen MIJN vader had gezegd, dan had ik direct geweten hoe laat het was. Ik zou nogal een 'aketaat' gekregen hebben, denk ik.

Kristel verwijt mij ook wel eens dat ik mijn eigen jonge tijd ben vergeten.

Neen, ik ben dat niet vergeten.

In mijn jonge tijd gingen wij 's middags uit. Ik moest 's avonds om elf uur thuis zijn. Tegenwoordig vertrekken ze dan maar pas.

“Voor twaalf uur is er nergens iets te zien, pa.”

Dat kan goed zijn, maar dat is toch mijn probleem niet, hé? Of wel?

Ja, ik weet het. De tijden zijn veranderd.

Maar toch,...

Soms begint dat kind mij gewoon te commanderen. Dat heb ik niet zo graag. En dat laat ik dan zien. Maar ja,... Als ze iets wilt hebben, kan ze soms zo lief zijn. En dan geef ik toe. Het zou niet mogen, maar wat kan ik er aan doen? Ik heb maar één dochter. Daar profiteert ze wel eens van.

Ze is oud genoeg om haar boterhammen zelf te smeren, maar als ze het lief vraagt, dan doe ik het nog altijd. Het enige wat zij moet doen is kiezen wat er op moet. Ik heb altijd van alles in huis als ik weet dat zij een weekend komt. Krabsalade, kip curry, jonge kaas, hesp, préparé, allee ja, noem maar op. En wat denkt ge dat ze dan moet hebben? Een dubbele boterham met choco.

(stilte, hij drinkt even)

Dat is water. Geen alcohol. Ik drink altijd water. Of koffie. Veel koffie.

Ja, ik weet het. Ik heb hier wel een fles whisky in huis, allee, nog een halve fles, maar dat is alleen voor agenten van de verzekering. Die mogen er zoveel van drinken als ze willen. Als ze dan ruiken naar de alcohol, knap ik daar helemaal op af.

Dat is mijn zelfbescherming, voor het geval ik toch in de verleiding moest komen om één of ander contract te tekenen. Die geur houdt mij tegen.

Mijn vrouw kan daar ook niet tegen. Die heeft dat in feite nog erger dan ik. Haar neus is ook veel groter dan de mijne. Neen, niet haar neus, ik zeg het verkeerd. Haar reukorgaan. Haar reukorgaan is veel meer ontwikkeld dan de mijne. Die ruikt dat al op tien meter afstand als iemand gedronken heeft.

Dat is zoals een hond, die ruikt ook veel beter dan een mens.

Daarom dat ik nooit heb gedronken. Geen druppel.

(draait stop van de whiskyfles en ruikt aan de fles)

Boe,... dat stinkt, jong. Zou ik niet binnen krijgen.

(draait stop terug op de fles)

O ja, heb ik al gezegd dat ze aan 't vrijen is? Ons Kristel?

Ja, dat is weer iets nieuw.

Sinds kort heeft ze iemand leren kennen.

Vorige keer dat ze hier was, zei ze dat ineens.

"De Gino komt me vanavond halen," zei ze.

"Wie is Gino?"

"Dat is mijn vrijer (lief). Hij komt mij halen met de auto."

En dat was het.

Als ge nu uw vader nieuwsgierig wilt maken, dan moet ge maar zoiets zeggen.

En terwijl dat ik in de keuken een dubbele boterham met choco voor haar aan 't smeren was, begon ze over hem te vertellen. Zij zat hier en ik stond daarachter in de keuken. Ik kon bijna niets horen wat ze zei. Ha neen, want naast mij stond die droogkast te draaien en die maakt zodanig veel lawaai dat ge niks anders hoort. Ja, die droogkast heeft ook zijn beste tijd gehad, ik weet het. Maar ze marcheert nog. Waarom zou ik die wegdoen? Zelf gebruik ik die praktisch niet. Alleen mijn handdoeken steek ik daar in. Ja, als die uit de droogkast komen, zijn die veel zachter dan als ge ze in de hof op een draad zou laten drogen. Dan zijn die handdoeken precies schuurpapier. In het begin wist ik dat niet. Als ik mij afdroogde, stond ik altijd vol rode strepen. Een mens leert bij als hij alleen woont, zenne.

Ik stond dus in de keuken en ik riep naar ons Kristel: "Kindje, klapt eens wat harder! Ik hoor niet wat ge zegt met dat lawaai van die droogkast!"

"Droogkast?" zei ze. "Staat die op?"

"Ja, die staat op!"

"Wat zit daar dan in?"

“Dat weet ik niet. Ik zag dat daar natte was instak, dus heb ik dat ding opgezet.”

Ze werd bijna zot toen ik dat zei.

“Opgezet? En op welke stand hebt gij die gezet?”

“Ja, zeg, dat weet ik niet. Ik heb gewoon aan die knop gedraaid tot dat spel begon te draaien.”

“Wat?? Tot dat spel begon te draaien?? Dat is 120 minuten!! Dat is het heetste programma!!”

“En dan?” vroeg ik onnozel. En toen schoot ze in een Spaanse koleire.

“Hoe lang staat die droogkast al op?”

“Hoe lang? Dat programma zal bijna gedaan zijn, denk ik.”

“Dat is hele fijne was!! Ik heb die deze nacht in de wasmachine gestoken en nadien even in de droogkast gelegd om plaats te hebben in de wasmachine voor een kookwas. Maar niet met de bedoeling om die te drogen in de droogkast!! Ik wou dat nadien op de draad hangen!!”

En dat had ik moeten ruiken. Snapt ge dat nu?

Toen ze die fijne was uit de droogkast haalde, was ze in alle staten. Alles was gekrompen, zei ze. Dat kon ze niet meer aandoen, zei ze. En dat was mijn schuld.

En dan haar taal. Ja, serieus.

“Dat is compleet naar de kloten!!” Ja, zo zei ze het. “Compleet naar de kloten.”

Ik zeg: “Hela! Zo niet, hé! Die woorden worden hier niet gebruikt in huis! Doet dat maar bij uw moeder, maar niet hier in huis! Wat is dat voor iets, zeg!”

Had ze die fijne was ineens op de draad gehangen, dan was dat niet gebeurd. Het was haar eigen schuld. Haar schuld, niet de mijne.

Ze was te moe omdat het al na drie uur 's morgens was. En dan doet ge zo'n dingen. Ik weet dat. Dan hebt ge geen oog meer voor uw prioriteiten. En daar hangt het leven mee aaneen, met prioriteiten.

En dan wou ze van mij vijftig euro om iets nieuw te kunnen kopen.

"Nog in geen honderd jaar, meisje. Ik zit er voor niks tussen. Het is uw eigen stommiteit."

(stilte)

Meer dan een half uur bleef ze die vijftig euro vragen. Heel brutaal, in het begin. Maar ze kan het ook heel lief vragen,... echt heel lief. En dan kan ik haar niks weigeren, dat weet ze. Dat weet ze heel goed.

"Neen is neen," zei ik nog, en twee minuten later haalde ik mijn portefeuille boven.

Vijftig euro voor een topje. Dat is tweeduizend ballen.

"Merci, pa. Ge zijt een schat."

Ja, als ze me maar kan 'afhalen,' dan ben ik een schat.

Ze zei er dan nog bij dat de meeste van haar vriendinnen zouden willen dat ze ook zo een vader hadden.

Dat zal wel. Een vader die altijd alles betaalt. Zo wil ik er ook wel ene.

"Gaat ge weer uit vanavond?" vroeg ik dan.

"Ja, de Gino komt mij halen."

"Ge zou beter werk zoeken in plaats van altijd uit te gaan."

"Waarom? De Gino heeft toch geld? Die zal wel betalen."

Op dat vlak is er dus blijkbaar nog niet veel veranderd in al die jaren.

Alhoewel,...

Weet ge hoe ze die heeft leren kennen? Op de chat. Ja, het is ene van op de computer. Ze chatten al meer dan zes maanden met mekaar. Ja, zes maanden. Een hele sympathieke jongen, volgens haar. Toen ik vroeg hoe dikwijls ze er al mee was uit geweest, viel ze compleet uit de lucht.

"Mee uit geweest? Nog niet. Het is nu de eerste keer."

Toen kon ik niet goed volgen. De eerste keer? En ze zei dat het haar vrijer (lief) was. Dat klopt toch niet? Hoe kunt ge dat nu zeggen als ge die persoon nog nooit in levende lijve hebt gezien? Ja, ik weet het, het zal wel aan mij liggen. Wie spreekt er nu zomaar af met de eerste de beste kerel van op de computer? Ge moet natuurlijk ergens beginnen, maar toch,... ik vind dat niet normaal. Dat zal de moderne manier zijn om iemand te leren kennen, zeker? Ik weet het niet. Normaal leert ge mekaar kennen op café

of in een dancing, of weet ik wat. Via de computer is goed voor mensen die nooit niet buiten komen of op café gaan. En dat is nu toch wel het laatste wat ik van ons Kristel zou kunnen zeggen. Die doet niks anders dan op café gaan.

“Iemand leren kennen in een kroeg dat deugt niet,” zei ze dan.

Op die manier heb ik wel haar moeder leren kennen. Mijn vrouw werkte in een café, mijn stamcafé. En tussen ons heeft het altijd goed gemarkeerd. Allee ja, toch een hele tijd,... Ja, misschien heeft ze wel gelijk, ons Kristel,... Ze heeft nu die Gino leren kennen op een andere manier. Het is nu zo. En 't is een hele toffe.

Ja, dat zei ze al voor ze hem ooit één keer in het echt had gezien. Ze hadden al een hele hoop foto's uitgewisseld. En dan kent ge mekaar natuurlijk. Foto's. Het was helemaal haar type, volgens die foto's. Hij heeft Italiaans bloed. God ja,... Gino, dat zou wel kunnen natuurlijk. Maar het is geen Italiaan. Eén van zijn voorvaderen, lang geleden, die kwam uit Italië en daarom gebruiken ze in de familie nog altijd Italiaanse voornamen als er iemand geboren wordt.

En dan stelde ik een stomme vraag.

“En? Hoe ziet hij eruit?”

Ik verwachtte dat ze ging zeggen dat ik daar geen zaken mee had, maar ze was precies blij dat ik het vroeg.

“Zwart haar, fijn snorretje, niet zo'n hele grote van gestalte, maar dat is niet erg.”

Een klein ventje dus. Een paar centimeter kleiner dan zij. Een klein ventje met veel geld. Een kleine, magere, rijke Italiaan die haar kwam halen. Met de auto.

Een Fiat, dacht ik, maar dat wist ze niet.

Dat begrijp ik dus ook niet. Dan ligt ge al zolang met mekaar te chatten op die computer en dan weet ge nog altijd niet met wat voor auto hij rijdt.

En dan zei ons Kristel iets wat ik nooit zal vergeten.

“Wat voor auto iemand heeft, heeft niet het minste belang.”

Ja, dat zei ze.

Dat was de eerste verstandige uitspraak die ik ooit van haar had gehoord. Toen ik haar moeder leerde kennen, had ik geen auto. Wij deden alles met de fiets. Winter en zomer. Dat is een kwestie van gewoonte. Of te voet. Ik ging altijd graag te voet. Al heel mijn leven. Ik heb aardig wat kilometers gedaan, hoor. Dertig, veertig kilometer was geen probleem. Daar pakte ik de bus niet voor. Dat was de moeite niet. En zonder sportschoenen. Gewone schoenen.

Ons Kristel niet. Die gaat niet graag te voet. Die is veel te hard verwend. En dat is mijn schuld, dat weet ik. Iedere keer als ze vroeger op woensdagnamiddag ergens naartoe moest, dan heb ik haar weggebracht met de auto. En nadien ging ik haar terug halen. Niet één meter moest ze te voet gaan.

God, waar ik allemaal met haar naartoe ben gereden. En dat deed ik zomaar, zonder er ooit maar één keer bij na te denken. Zonder discussie. Uit liefde. En misschien ook om zo de ambras te vermijden met haar moeder.

Ineens had ze goesting om even naar de zee te gaan. Hop, de auto in, wij weg. Komen we aan de zee: "Amai, dat is hier koud." Hop, de auto in, terug naar huis. Dan had ze eens afgesproken om te gaan ijsschaatsen. Wij ijsschaatsen gaan kopen. Splinternieuw. Drieduizend ballen. Hop, den auto in, wij naar de ijspiste. Drie keer gevallen op dat ijs. "O, neen, ijsschaatsen dat is niks voor mij." Hop, de auto in, terug naar huis en de ijsschaatsen vlogen op zolder. Ze heeft ze nooit meer aangehad. Dan had ze ineens goesting om te gaan tennissen. O,... tennissen,... Helemaal in tenue gezet, alles in 't wit. Wit rokje, wit bloesje, witte schoenen, witte kousen, witte polsbandjes, een witte zweetband om rond uw kop te doen, nog een paar duur Wilson raketten erbij. Kent ge die? Daar staat zo'n grote W op. De W van Wilson, niet van de Wibra of zo, neenee. Hoe dikwijls is ze gaan tennissen? Drie keer? Hop, en alles vloog op de zolder. Goed dat zij enig kind is. Stel u dat eens voor met een groot huishouden.

Dat ge er zo een stuk of vier, vijf hebt rondlopen? De zolder zou veel te klein geweest zijn.

Maar ja,... het had allemaal erger gekund. Dat is waar, hé?

Als ik naar dat huishouden van hier rechtover in de straat kijk. John, de dokwerker. Die heeft mij al dikwijls staaltjes verteld over 'zijn huishouden.'

'Zijn wijf en zijn jong.'

Pas op, dat zijn ZIJN woorden, niet die van mij. 'Mijn wijf en mijn jong,' zo noemt hij zijn huishouden. Ik zou dat nooit zo zeggen, maar hij doet dat wel.

Als die vijf minuten durft overwerken, dan staat ze op zijn werk.

"John!! Hier gij!! Komaan!! Maakt dat ge thuis zijt!!"

En klop dat die daar van krijgt. Die ligt serieus onder de slof, die mens. En aan zijn "joeng" heeft hij geen lap te vertellen. Die doen gewoon hun eigen goesting. Laatst zat hij op zijn werk, 't was schof, (schafttijd) hij haalt zijne schoofzak boven. Jongens, jongens, hadden die "joeng" van hem een drol van de hond tussen zijn boterhammen gedaan. Plezant. En ge moet John kennen, hé. Voor de rest van zijn shift heeft hij niks anders gedaan dan gekotst. Hij kotste alles onder. Iedere keer dat hij er aan dacht, dan had hij het opnieuw zitten.

Mensenlief, die vent ziet af, ja. En als hij dat tegen zijn vrouw durft te zeggen, dat zegt zij dat het niet waar is en dan krijgt hij er van haar nog wat klop bij ook. En hoeveel kinderen heeft hij? Zeven? Doe het maar, hé. En dan verschieten ze ervan dat die mens af en toe over zijn toeren is.

"Johnneke"... Ja, dat is het een en het ander daar... Een klein ventje. Ik denk dat hij amper vijftig kilo weegt. En zij, gemakkelijk honderdtwintig. Die kan zich niet verweren, hé.

Hij had die vrouw al lang geleden moeten laten zitten. Allemaal gemakkelijk gezegd, natuurlijk. Hoeveel moet ge opbrengen voor zeven kinderen? Alimentatie? En dat is zolang ze naar school gaan. En die

gasten doen ieder jaar drie keer. Ze blijven in elk jaar twee keer zitten.
Dat is een spelletje zonder eind.

Ja, kinderen,... Het is een plezier in huis, hoor.

Och, wat zeg ik nu toch allemaal?

Ik ben blij dat ze er is, ons Kristel.

Zij is alles wat ik heb.

En de Gino.

Terwijl zij zich boven aan het klaarmaken was, werd er aan de deur gebeld. Ik steek rap de halve boterham met choco, die ze had laten liggen, in mijn mond en ik ga open doen.

Een grote, struise vent. Kostuum, wit hemd en donkere plastron.

Ik zeg: "Ik heb niks nodig, jongen."

"Niks nodig?"

"Neen. Ik heb alles al. Brandverzekering, levensverzekering, familiale verzekering, reispolis, rechtsbijstand, enzovoort, en voor pensioensparen is het veel te laat."

Ja, ik was toen echt niet "in the mood."

Die kerel bekijkt mij en zijn mond valt wagenwijd open. Die hoorde het blijkbaar in Keulen donderen.

"Sorry, mijnheer, ik ben totaal niet mee."

"Neen? Gij zijt toch van de verzekering, hé?"

"Verzekering? Eu,... neen."

"Neen?"

Ik dacht dus echt dat het weer een verzekeringsagent was.

Ik zeg: "Ge zijt toch zeker, hé?"

"Jaja, mijnheer. Ik kom voor Kristel."

Ik zeg: "Ho, juist. Nu snap ik het. Gij zijt de chauffeur."

"Tja, in feite wel, mijnheer."

"En met wat zijt ge?"

Weet ge wat hij antwoordde? Met de auto.

En net toen ik dacht dat hij niet wilde zeggen met welke auto hij was, zei hij: "ik heb een Cadillac, een lichtblauwe."

Het was een oldtimer, zei hij. Meer dan dertig jaar oud.

"Waar is de Gino? Durfde hij zelf niet komen bellen?"

Die kleerkast bekijkt me en trekt zijn ogen wijdopen.

"Gino? Ik ben Gino, mijnheer."

"Die kleine, magere Italiaan?"

"Heeft Kristel niet over mij verteld?"

"Ons Kristel heeft me ALLES over u verteld."

Op dat moment komt ons Kristel van de trap naar beneden en passeert ons.

"Dag mijnheer," zei ze.

Ik zeg: "Laat die 'mijnheer' maar zo, schatteke. Die 'mijnheer' is uw vrijer. De Gino."

En dan heb ik ze maar even alleen gelaten. Ik had het gevoel dat ze nog een en ander moesten uitklappen.

Toen ik naar binnen ging, riep ik vriendelijk: "Ciao000." En ik was er vast van overtuigd dat we die jongen nooit meer gingen terug zien.

Maar wilt ge nu eens wat weten? Ons Kristel en die Gino, dat is nog altijd een koppel. Al drie weken dus. Volgens ons Kristel kennen ze mekaar al veel langer, maar ik vind niet dat ge die periode vóór ze mekaar gezien hadden, moet meetellen. Ze kennen mekaar drie weken. Punt. Hoewel al die foto's die hij ooit doorstuurde met de computer gewoon 'fake' waren, speelde dat uiteindelijk geen enkele rol.

Weet ge wat de doorslag heeft gegeven?

Neen?

Hij heeft een lichtblauwe Cadillac. Allee ja, hij had een Cadillac.

Ja, serieus. Een Cadillac. Straf, hé?

En dan zeggen ze dat het vroeger andere tijden waren.

Zoveel is er blijkbaar niet veranderd. Zelfs de auto's zijn niet veranderd. Gino rijdt met een auto waarmee ik vroeger zelf had kunnen rijden, als ik toen geld had gehad, natuurlijk.

Dat hij met een oude auto rijdt, kan ik begrijpen. Die moderne bakken zijn niks waard. Vroeger was dat allemaal nog degelijke mechaniek. Die auto's van vroeger kregen ze niet kapot. Nu is het allemaal commerce. Die mogen niet lang meer meegaan. Na vijf jaar zijn ze versleten en moet ge er een andere kopen.

Nu zeg ik niet dat een Cadillac de ideale auto is. Zeker niet met de prijzen van de benzine in deze tijd. En dat autootje verstookt wel iets meer dan vijf liter per honderd kilometer. Wat zeg ik? Iets meer? Van de ene benzinepomp naar de andere, ja. Dat kost een fortuin als ge daarmee naar de zee rijdt, of naar de Ardennen, allee ja, ik zeg nu maar iets.

Ik ben eens curieus hoe lang dat het blijft duren tussen hen.

Als ge ons Kristel naast hem ziet lopen. Hij is drie koppen groter. Zelfs ik krijg een stijve nek als ik lang tegen hem babbel.

Maar ja, zij moet het weten. Het is haar leven.

Dat moet wel iets zijn, hé? Ha ja, ge rekt daar dan op dat hij is, zoals hij zichzelf heeft beschreven: "slank gebouwd, 1m65, 56 kilo, fijn snorretje," en dan staat er zo'n kleerkast voor uw neus.

Als hij maar niet met haar voeten speelt, want dat zou ik niet kunnen verdragen. Het is nog altijd mijn dochter. En niemand speelt met de voeten van mijn dochter.

Maar ja, nadien heb ik gehoord dat ons Kristel ook niet altijd de waarheid vertelde op de computer. Ze had geschreven dat ze verlegen was, ze kwam bijna nooit buiten, ging nooit uit, bleef 's avonds liever thuis, en nog zo van alles.

Toen, die eerste avond dat ze hadden afgesproken, gingen ze naar de bowling.

Neen, niet op café of naar een dancing. Gino had een baan gereserveerd op de bowling. En daar hebben ze heel de avond met ballen naar kegels gegooid. Daar had ik graag bij geweest.

Toen ons Kristel klein was, hebben we dat ook eens gedaan. Gaan bowlen. Ons Kristel gooit haar eerste bal weg en lap, ze schoof op haar buik vooruit tot halverwege die baan. Ik kon niet meer van 't lachen. Ze had per ongeluk twee vingers in één gat gestoken en die bal ging er niet meer af. En zij maar schreien. Mensenlief, ze schreeuwde moord en brand. Ja, haar vingers zagen helemaal blauw nadien. We zijn er mee naar de spoed geweest. En daar hebben ze er dan een foto van gepakt. Het was gelukkig alleen maar een zware verstuiking. Ze hebben haar vingers helemaal ingepakt en dan mocht ze terug weg. Zo kunt ge uw vingers nog kwijtspelen, als ge niet oppast. Allemaal met zo'n onnozel spelletje bowling.

Maar ja, nu was Gino erbij. En dat is een Italiaan. Die mannen weten dat ge maar één vinger in een gat mag steken. Ja, toch?

Voor de rest is het eigenlijk een droogstoppel.

Hij kan niet lachen, volgens mij.

Ik heb al dikwijls geprobeerd om hem te laten lachen, maar tot hiertoe is me dat nog nooit gelukt. Pas op, ik heb hem nu nog maar twee keren gezien natuurlijk. Maar toch. Ik weet doorgaans al rap wat voor vlees dat ik in de kuip heb. Mensenkennis. Dat heb ik opgedaan toen ik in verzekeringen deed. Dan leert ge dat wel. Ik zeg het, de Gino,... Hij lacht nooit. Zelfs niet met mijn beste moppen.

En nu ken ik toch wel een paar héél goede moppen.

Ja, echt. En niet lachen, hé. Zelfs niet glimlachen.

Laatst nog een gehoord. Ge kent ze misschien al? Van die twee jongens die de grootmoeder van één van de twee gaan opzoeken in het rusthuis? Kent ge ze?

Neen? Met die nootjes? Neen? Allee vooruit, ik zal ze al rap vertellen dan. Wel, twee jongens gaan op bezoek bij de grootmoeder van één van de

twee. Het mens is al een stuk in de negentig en zit in het rusthuis. Ze zeggen goedendag tegen dat mens en terwijl dat de ene een klapje doet tegen zijn bomma, begint die andere uit verveling de nootjes op te eten die her en der op tafel liggen. Na een tijd nemen de mannen afscheid. De ene zegt : "En nog eens bedankt voor de nootjes, hé madame." "Da's nikske, manneke," zegt dat oud moederke, "zonder tanden kan ik die toch niet bijten. Ik heb er alleen maar de chocolade kunnen afzuigen." Hahaha! Een goede, hé? Kunt ge dat nu verstaan dat die Gino daar niet mee kan lachen? Ik niet.

(drinkt nog eens van zijn glas)

Of zou die kerel nog altijd kwaad zijn omdat ik hem eens heb opgebeld op zijn GSM?

Kristel had mij zijn GSM nummer gegeven. Daar mocht ik altijd naar bellen, in geval van nood, had zij gezegd. Ik dacht: "Weet ge, ik ben nu wel niet in nood, maar als toekomstige schoonvader mag ik toch wel eens naar mijn aanstaande schoonzoon bellen of niet?"

Ik bel dus naar zijn nummer.

Hij pakt op.

"Hallo? Is dat met de Gino? Ja, het is de Jos hier. Wablief? Neen, de Jos, de vader van Kristel. Neen, ik bel zomaar eens. Hoe is 't ermee, jongen?"

Ik hoor allemaal geruis op de achtergrond en ik denk "allee, wat is dat nu?"

"Zeg, Gino, wat is dat geruis op de achtergrond? Wablief? Dat zijn auto's? Waar zit gij dan? Ho, ge zijt aan het rijden? Zeg, is dat niet gevaarlijk? Wel ja, rijden en terwijl telefoneren? Hee? Wat zegt ge? Levensgevaarlijk? Ja, dat dacht ik nu ook wel,... Oei,... wat was dat? Hee? Neen, die bonk. Ik hoorde een bonk. Wat zegt ge? Ge reed ergens op?... Oei,... En? Is 't erg? Wat? Helemaal ineen? Amai,... en dat was nu juist zo'n schone auto... Hee? Er komen vlammen uit uw motorkap? Ja, jongen,... ik denk, hé, dat uw auto in brand staat... Maakt rap dat ge daar uit zijt voor dat,... Hallo? Hallo??? ...

Verbinding verbroken. Zijn auto was ontploft.

Gelukkig heeft Gino het overleefd. Hij werd uit de auto geslingerd. Veel gebroken, dat wel, maar hij leeft nog.

Toen ik dat aan ons Kristel vertelde, was ze in alle staten. Ze sprak niet meer tegen mij. Dat heeft een hele tijd geduurd. Heel het weekend eigenlijk. Zij vond dat het mijn schuld was dat haar Gino dat accident had gehad.

En wat ik ook deed, spiegeleitjes voor haar bakken, boterhammen met choco smeren, ze bleef kwaad op mij.

Mijn argumenten konden haar ook niet overtuigen.

“Allee, schat, zo slecht ben ik nu toch niet? Ge vertelt zelf dat uw vriendinnen jaloers zijn op u en dat ze allemaal zo’n vader zouden willen als ik?”

“Ja, maar ik heb toch niet gezegd dat IK zo’n vader zou willen!!”

(stilte)

Ze was gewoon bang. Ze was bang dat Gino mij ook de schuld zou geven. En dat het dan gedaan zou zijn tussen hen, dat ze Gino op haar buik zou kunnen schrijven. Of was het omdat zijn schone Cadillac was ontploft?

Ik dacht eerst dat het dat was. Die Cadillac.

En dan heeft ze me verrast.

Alle dagen gaat ze naar het ziekenhuis. Alle dagen staat ze naast zijn bed. Dat moet dus wel liefde zijn. Ja, toch? Ze ziet die jongen graag. Nog altijd. Drie weken al.

Spijtig dat ze mij toen allerlei dingen verweet.

“Gij moet die jongen niet hebben,” zei ze. “Gij wilt die hier buitenwerken, net zoals ge ons ma hier ook hebt buiten gewerkt.”

En dat begrijp ik totaal niet.

Ik dacht dat haar moeder een minnaar had. Een aanbiddler, een aanhouder.

Jean Peters, een Limburger, dat was de eerste. Die liep hier de deur plat. Wat zouden jullie dan denken? Ja, ik weet het,... ik had eerst kunnen vragen wat die mens hier altijd kwam doen. Ik heb dat niet gedaan. Ik heb hem gewoon op zijn gezicht geslagen. Dat was de nieuwe pastoor. Ja, maar hij kwam iedere keer op bezoek, terwijl dat ik niet thuis was. Op de duur gaat ge zoiets verdacht vinden. Of niet?

En onnozele Frans, dat was de tweede. Die zat gewoon boven in mijn slaapkamer. Dat is toch niet normaal? Ja, ik weet het,... die kwam gewoon de maat pakken van de ramen. Maar dat kon ik toch niet ruiken? Mijn vrouw had die gebeld om te komen, omdat ik het 'zogezegd' allemaal uitstelde en er nooit tijd voor maakte. De ramen vielen er volgens haar bijna uit, zo rot waren ze. Pas op, dat zijn haar woorden, hé. Die ramen waren volgens mij nog dik in orde. Ze staan er trouwens nog altijd in. Ik heb onnozele Frans door het raam naar beneden gesmeten. Die mens heeft drie weken in 't ziekenhuis gelegen.

Had mijn vrouw daar iets van gezegd, dan was het nooit zo ver gekomen. Dat is toch niet mijn schuld? Ik wist van niks. Ik zie gewoon een andere vent in mijn slaapkamer. Ja maar, ja. Toen ik hem vroeg wat hij hier kwam doen, antwoordde hij niet. Die stond daar gewoon te lachen. Die had toch iets kunnen zeggen? We moeten de rollen niet gaan omdraaien, hé?

En zo bleef ons Kristel maar oude koeien uit de gracht halen.

Zoals met die facteur.

Volgens ons Kristel zou ik die vent zijn klak hebben opgegeten. Dat is niet waar natuurlijk. Probeert maar eens een klak op te eten. Dat kind was trouwens te klein om zoiets te weten. Dat verhaal van die facteur die ik heb weg gejaagd ging rond en op de duur werd dat serieus aangedikt. Dat van die klak hebben ze er ook bij gefantaseerd.

Ja, de facteur,...

Die belde hier aan de deur. Ik doe open.

"Is madame niet thuis?"

"Kunt ge het met mij niet doen?"

“Neen, met u kan ik niks doen. Ik moet madame hebben.”

Ge moet alles in de juiste context zien. Die vroeg dat op een zodanig degoutante manier, dat ik wit werd van razernij. Ze hadden mij gezegd dat mijn vrouw te doen had met een andere man en dat hij een uniform droeg. Het moment daarop belt de facteur en die moet madame hebben, omdat hij met mij niks kan doen.

Dan verschiet ge toch niet dat ik zo reageer? Ik heb hem een stamp onder zijn sjokkedijzen gegeven en zijn klak over de straat gegooid.

Een misverstand. Ik kan het niet anders uitleggen.

Die mens had een pakje bij voor mij. Een cadeau voor mijn verjaardag. Dat kon hij niet aan mij geven, anders was het geen verrassing meer. Maar dat wist ik toch niet?

(stilte)

Nu wilt ons Kristel dat ik haar moeder eens bel.

Waar haalt ze het? Ge kunt me toch geen dingen vragen die niet mogelijk zijn? Dat is toch waar, zeker.

Volgens ons Kristel ziet haar moeder mij nog altijd graag.

Dat gelooft ge nu toch niet?

Dat uw eigen dochter zoiets denkt?

En dan nog, waarom komt ze dan niet gewoon terug?

Zij wilde scheiden. Ik niet.

't Is te zeggen: ik wou dat ook. Maar zij heeft de scheiding in gang gezet.

En ik ben blij dat ze dat heeft gedaan, want nu ben ik eindelijk gelukkig.

Gelukkig gescheiden.

Als ons Kristel nu denkt dat ik haar moeder ga opbellen, dan is ze wel abuis.

(lange stilte)

Oké, oké,... ik zal ze bellen. Dan is iedereen content. En dan stopt ze misschien met mij overal de schuld van te geven.

(neemt GSM en drukt nummer in)

Hallo? Zijt gij het? Ik ben het. Hee? Wablief? Neen, de Jos. Hee? Ge wilt me niet meer zien? Oké, dat is goed, geen probleem,... Wat?... Neen, ik zei: dat is goed, geen probleem. Wat moet ik anders zeggen?... Of ik u niet mis?... Maar neen, waar haalt ge dat vandaan?... Neen, luistert, ons Kristel vroeg of ik u eens wou bellen,... en daarom doe ik dat, anders blijft die daarover zagen,... Maar wat wilt ge nu dat ik zeg?... Luistert nu eens even,... luistert,... als ge ons Kristel ziet, dan zegt ge maar dat ik u heb gebeld en dat het niks verandert aan de situatie,... welja, onze situatie,... aan het feit dat we gescheiden zijn en geen koppel meer zijn en nooit terug een koppel zullen worden, nu niet en nooit niet,... wat is er?... Hallo? Niks gegeten?... Van wanneer?... Ja,... en dan?... Neen,... Ja,... Hallo? Zijt gij er nog? Wie is er, zegt ge?... De Fred? Wie is de Fred?... De melkboer? En wat komt die melkboer doen?... Ja, dat weet ik nu ook wel, die komt melk brengen. Maar waarom komt die binnen? Bij mij komt de melkboer nooit binnen. Hier komt zelfs geen melkboer. Ik haal mijn melk in de winkel, zoals iedereen.... Wat? Hij heeft geen wisselgeld en het is aan het regenen? Ja,... weet ge, schatteke,... ik geloof u. Ja, ik weet het, dat klinkt niet geloofwaardig, maar toch is het zo,... Hee? Heeft ons Kristel werk gevonden? Allee vooruit,... Waar?... Wat?... Ge wilt eens langskomen om met mij te klappen?... En waarover?... Neen, neen, het is goed,... komt dan maar langs,... Neen, ik moet niet weg,... ik ben thuis,... Ja, oké, het is goed,... tot straks dan,... Ja, dada,...

(einde gesprek, klapt GSM dicht)

Nu gaan we het krijgen. Die komt naar hier.

Ze heeft nog niks gegeten, zegt ze. Al een hele week niet.

Ik zeg het, die kan ons Kristel ook niet de baas. Daarom komt die naar hier. Ik voel het aan mijn kleine teen. En nu zeker. De Gino ligt nog altijd in het ziekenhuis en ons Kristel gaat er alle dagen naartoe. Te voet. En als er nu iets is waar ze een hekel aan heeft. Ja, haar moeder heeft geen auto. En aan mij durft ze het niet vragen om haar weg te doen, omdat ze kwaad is op mij. Dat denk ik tenminste. Het is al drie weken geleden dat

ik haar heb gehoord. En haar GSM pakt ze niet op, als ze ziet dat ik het ben. Ik heb al een paar keer gebeld. En dan krijg ik haar voicemail. En naar de Gino moet ik niet bellen. Die hebben ze helemaal ingepakt van boven tot onder. Ik heb hem eens gebeld en dan kreeg ik een verpleegster aan de lijn.

(stilte)

Allee, ons Kristel heeft werk gevonden.

Het zal weer wat zijn.

Zo wou ze eens bij de beenhouwer beginnen. Ze vroegen daar iemand om achter de toog te staan. Bij de Fernand. Pas op, die moet ge kennen. Ik wou dat niet. Die Fernand betrouw ik voor geen haar. Die heeft mij eens iets in mijn nek gedraaid waar ik nog altijd niet goed van ben. Ik had liever dat ze daar weg bleef.

“Het is goed,” zei ze, “dan begin ik bij de bakker.”

Bij Angèle. Een tang van een wijf. Iedereen weet dat. Die stookt altijd en overal ruzie. Ik snap niet dat ze dat zelfs maar overwoog om daar te gaan werken.

“Dan begin ik bij de drogist.”

“Niet zwanzen, hé Kristel. De Louis gaat beginnen discussiëren over uw loon. Ge gaat dat zien. Ik ken iemand die daar heeft gewerkt voor honderd frank per uur. En dat wil ik niet. Dat wil ik echt niet. Ik wil niet dat iemand mijn dochter uitbuit. Louis denkt alleen aan zichzelf. Zeker niet aan zijn personeel.”

En dan was het allemaal mijn schuld dat zij nog altijd geen werk had.

Ja, het is altijd mijn schuld. Altijd.

Maar het is wel door de roddels die den Dré verspreidde, dat haar moeder en ik uiteen zijn gegaan. Dat is dus niet alleen mijn schuld!

(stilte)

Wat zeg ik nu?

Maar allee, wat zeg ik nu?

(stilte)

Ja, ziet ge,... den Dré is met die roddels begonnen,... roddels, het grootste vergif dat er bestaat.

Op een gegeven moment ging het de ronde dat ik aan de drank was, dat ik het niet meer zag zitten en als clochard op straat leefde in het buitenland. Alle dagen zat van 's morgens tot 's avonds.

Pas op! Ik drink nooit. Geen druppel.

Maar toch ging dat de ronde.

En ge kent dat, hé. Dat verhaal wordt voort verteld en tegen dat het terug bij mij aankomt, dan is dat al serieus aangedikt. In 't begin moest ik daar eens goed mee lachen. Maar op een gegeven ogenblik vond ik dat zo plezant niet meer. Mijn baas vroeg me op een bepaald moment om eens even op zijn bureau te komen. Doet de deur maar toe, zei hij. "Jos, wij moeten eens serieus klappen. Privé doet ge wat ge wilt, maar met een drankprobleem kunnen wij hier niks aanvangen. Wij zijn daar absoluut niet mee gediend." Lap! En ik krijg mijnen bon! Ik stond op straat!

Natuurlijk dronk ik niet! Maar iedereen zei dat! En omdat iedereen het zei, dacht die baas ook dat het de waarheid was.

Ik was te kwaad om iets te kunnen zeggen.

Ik ben het gewoon afgestapt. Ik ben er nooit meer terug geweest.

Allee ja,... één keer nog,...

Ik ben er binnengebroken en heb zijn bureau kort en klein geslagen en nadien,... heb ik zijn kot in de fik gestoken,...

Hij heeft daar geen schade van ondervonden. Integendeel. Niemand heeft ooit aan brandstichting gedacht. De verzekering heeft hem meer opgebracht dan dat zijn boeltje waard was. Ik was trouwens zijn verzekeringsagent. Ik deed dat bij, na mijn uren. En die expert die kwam, was een goede vriend van hem. Zo'n rotzakken hebben dan nog alle chance ook.

Maar ik zat wel zonder werk. Zonder werk en zonder geld.

En die verzekeringen, daar moest ik ook mee stoppen. Ik deed dat in bijberoep, maar als ge geen hoofdberoep meer hebt, mag dat niet meer.

Als ge gaat stempelen, dan moogt ge niks bijverdienen. Normaal, hé? Maar ik zat er maar mee.

Vroeger vond een mens direct ander werk als hij werd ontslagen. Die tijden zijn voorbij, vooral als ge wat ouder wordt. Nu heb ik werk, maar ik heb bijna een jaar gestempeld. Ja, echt, een jaar. Veel te lang.

En de spanningen lopen dan op thuis. Mijn vrouw begon zelfs te twifelen of dat ik misschien geen geniepige drinker was. Zo ene die drinkt en waarvan niemand het weet.

“Waar rook is, is er vuur,” zei ze.

Kunt ge dat nu geloven?

Niet te doen. Dat ik werd ontslagen, was ook mijn schuld. Dat kreeg ik dikwijls genoeg te horen. Daar had ik zelf gezorgd voor rook en vuur, maar dat wist zij niet.

Niemand weet dat.

Ik alleen weet dat.

Maar toch was het allemaal mijn schuld. Ik zal wel geroken hebben naar de drank. Dat kon niet anders. Dat ik al die jaren dat we samen waren, nooit één druppel had gedronken, deed zelfs niets ter zake. Ik had het waarschijnlijk altijd heel goed kunnen wegsteken. Ja, echt. Dat zei ze. Dat ik het goed had kunnen wegsteken.

En dan zette mijn vrouw ook nog eens de scheiding in gang.

Maar daar wil ik niet meer aan denken.

Ik ben nu gescheiden.

En ik ben gelukkig.

Gelukkig gescheiden.

Bestaat dat eigenlijk? Gelukkig gescheiden?

(de deurbel gaat tweemaal)

Twee keer? Wie belt er nu twee keer?

Ons Kristel heeft een sleutel. Als ze die vergeten is, dan belt die drie keer. Geen twee keer, drie keer. En iedere andere mens belt één keer, geen twee keer.

Weet ge wie er altijd twee keer belt? De politie. Die mannen bellen twee keer, omdat ge dan begint te twijfelen. Drie keer is te zot, want dan denkt ge dat het iemand bekend is. En diegenen die drie keer mogen bellen, die kent ge. Die zijn misschien zelfs in huis. Dus dan doet ge niet open. Als ze één keer bellen, dan doet ge ook niet open. Afijn ja, als ge geen goesting hebt om open te doen.

Getuigen van Jehova bellen ook maar één keer.

Alhoewel,... die worden regelmatig bijgeschoold. Het zou kunnen dat die tegenwoordig ook twee keer bellen.

Wie dat er ook altijd twee keer belt is een verzekeringsagent.

Ja, die worden zo opgeleid. Twee keer bellen om de mensen te doen twijfelen.

Het is niet waar, hé,...

Neen,... neen, echt niet. Ik doe niet open.

Ze kunnen voor mijn part allemaal de boom in. Ik doe niet open.

(een stilte, dan gaat de deurbel opnieuw tweemaal)

Een goede verzekeringsagent gaat weg als ze niet open doen.

Gaat weg. Gaat alstublieft weg!!

Laat me gerust!! Ik ben nu gelukkig. Ik ben heel gelukkig!!!!

(een stilte)

Dat zal toch mijn vrouw niet zijn, zeker?

Verdomme, hé,... het is misschien mijn vrouw,...

(denkt na, dan opent hij de whiskyfles, schenkt een beetje in zijn glas, hij twijfelt even, ruikt aan het glas, walgt van de geur, twijfelt weer, zet dan het glas aan de mond en drinkt het in één teug leeg, de reactie volgt van iemand die niet gewend is van sterke drank te drinken)

Voilà,...

Aanval is de beste verdediging.

Als ze ruikt dat ik heb gedronken, dan gaat ze zeker niet willen terugkomen. Zij kan helemaal niet tegen die geur van alcohol. Daar walgt ze van.

Jos, jongen, gij zijt een genie.

En ik pak geen risico.

(schenkt zich nog wat in, drinkt opnieuw in één teug alles op, ademt dan op zijn hand om zijn eigen adem te kunnen ruiken)

Veel ruik ik toch niet, zenne,...

(schenkt zich opnieuw wat in, drinkt weer, terwijl de lichten langzaam uitfaden)

(lichten faden uit)

EINDE

Totale speelduur: 85 minuten